

Elize, a MÉRNÖK

Írta: **Lucy Stevenson Ewell**

(Igaz történet alapján)

Ez a történet Kenyában játszódott.

„Elize, ébredj!” – mondta Anya. Elize felnyögött, és a másik oldalára fordult. Szeretett volna még tovább aludni.

Még egy percig összeszorította a szemeit. Majd eszébe jutottak a barátai az iskolában, és mindaz, amit ott tanulhat. Végül kimászott az ágyból, hogy imádkozzon.

„Drága Mennyei Atyám! – kezdte. – Köszönöm neked ezt az új napot. Kérlek, segíts időben odaérnem az iskolába. Segíts tanulnom és segíts kedvesnek lennem másokkal. Jézus Krisztus nevében, ámen.”

Hajnali 4 óra volt, kint pedig még sötét. Elize iskolája messze volt. Ezért kellett ilyen korán kelnie. Tudta azonban, hogy a tanulás fontos. Különben is, iskolába kell mennie, ha egy nap mérnök szeretne lenni.

Mielőtt elindult volna, Elize felkapta az iskolatáskáját és néhány chapatit reggelire. A buszra várva megette a lepénykenyerét.

Amikor megjött a busz, a nap kezdett kikukucsálni a távolban lévő épületek mögül. Elize felszállt, és lehuppant egy ülőhelyre. Kinézett az ablakon, és arra gondolt, hogy mérnök lesz. Egy

nap majd gépeket fog építeni, hogy segítsen az embereknek.

Amikor leszállt a buszról, Elize még néhány háztömbnyit kellett, hogy gyalogoljon az iskoláig. Megnézte, mennyi az idő, és futni kezdett. Nem késhet el!

„Jó reggelt, osztály! – mondta Claudia néni. – Ma a törtszámokról fogunk tanulni.”

Elize kihúzta magát a székén. Nagyon szerette a matematikát.

Ahogy azonban Claudia néni felírta a táblára az egyenletet, Elize összezavarodott. Visszanézett a matekkönyvére, majd a jegyzeteire. A számoknak nem volt értelme.

„Kérlek, holnapig végezzétek el a feladatot a 42. oldalon – mondta Claudia néni. – Az óra hátralevő részében elkezdhettek a munkát.”

Elize leírta az első egyenletet. Elkezdte megoldani azt, de elakadt. Felsőhajtott. Talán a barátja, Jessie segíthet neki.

„Jessie! – suttogta Elize. – Tudsz segíteni az első feladatban?”

Jessie megrázta a fejét. „Próbálok befejezni a leckét még az óra vége előtt.”

Elize elhúzta a száját. A barátjához, Miguelhez fordult. „Tudod, hogy kell megoldani az elsőt?” – kérdezte Elize.

De Miguel is túl elfoglalt volt. „Sajnálom” – mondta, és folytatta a leckeírást.

Elize éremyegni kezdett. Általában jól ment neki a matek.

Amikor Elize hazaért, már újra sötét lett. Nagyon fáradt volt. És még be kellett fejeznie a házi feladatát.

„Látod? Sikerült! – mondta Emma. – Folytasd a gyakorlást! Ha megint elakadsz, én segíthetek neked.”

Elize melegséget érzett belül, miközben nekilátott a következő feladat megoldásának. Mennyei Atya megválaszolta a reggeli imáját, és segített neki tanulni! Hálás volt, amiért adott neki egy türelmes nővért, aki el tudja magyarázni neki a feladatokat. Mennyei Atya segítségével és némi kemény munkával egy nap tényleg mérnök lehet. ●

Elize újra nekiállt az egyenletnek. De még mindig nem tudta megoldani. A számoktól megfájdult a feje. Talán mégsem lesz belőle mérnök.

Épp ekkor ült le mellé a nővére, Emma. „Jól vagy?” – kérdezte.

Elize felsóhajtott. „Nem tudom, hogyan oldjam meg ezeket a feladatokat. Az osztályban mindenki másnak megy. Egyszerűen csak nem vagyok elég okos hozzá.”

Emma felnevetett. „Dehogynem vagy okos! – mondta. – Attól, hogy valami nehéz, az nem azt jelenti, hogy nem vagy okos. Azt jelenti, hogy többet kell gyakorolnod. Na, hadd nézzem, min dolgozol. Én megtaníthatom neked.”

Elize megmutatta neki az egyenletet, és Emma elkezdte leírni a számokat. Néhány perc múlva minden kezdett értelmet nyerni. Elize kivette a ceruzát Emma kezéből, és befejezte a feladatot.

Talán nem vagyok elég okos –
gondolta Elize.